

en provisorisk Lov, gemmer den i Landstthinget eller Folkethinget — det kommer an paa, hvem man er i Krig med — og siger: Nu er Konfliktten der fra i Dag af, indtil I enten vedtage Loven eller bevilge Penge til den eller underhaanden gjennem en anden Lov ordne det hele Omraade, saaledes som vi onste og forlange. Men hvis denne Konfliktens bliver slaaet fast i vort offentlige Liv, hvor vil da det ærede Medlem kunne vente, at der vil kunne blive Tale om nogen Art af Retsbevidsthed i Folket? Hvad skulde der naas derved, hvilken Fordel vilde der være ved en Fred af den Art? Det vilde jo være langt værre under Fortsættelse af den nuværende Konflikt, det vilde jo være en Tilstand, hvor man stod i den Grad politisk demoraliseret til alle Sider, at Konfliktens vilde blive aldeles uoverskuelige. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at den nuværende Konflikt har ikke blot sine uhykelige praktiske Konsekvenser, men den har selv virket skadelig paa den danske Folkeand, som det ærede Medlem udtalte sig, eller som jeg tidligere har tilladt mig at sige, og som det ærede Medlem ogsaa sagde i Dag: Den har for Retsbevidstheden i vort Folk havt en aldeles demoraliserende og ødelæggende Virkning. Den nuværende Tilstand er politisk demoraliserende, fordi den giver Mistillid til den bestaaende Rets Styrke til at seire over Magten. Den giver os den Tro, som desværre har vist sig at være en Ting, der stemmer med Virkeligheden i mange Lande og som vi selv her i Danmark som Nation have lidt mest under, at Magten er i Stand til i længere Tid at være stærkere end Retten. Det er demoraliserende. Men hvorledes kan det ærede Medlem vente, at det skulde blive anderledes, hvis Folkethinget gif den Bei, han foreslaar? Seg vil saagar sige, at det vilde blive meget værre. Ikke blot vilde Magten derved vise sig stærkere end Retten, idet den derved paa den saglige Lovgivnings Omraade blev den Ledende ved Aendelse af det Middell, om hvilket det ærede Medlem selv siger, at det af Alle erkjendes for at være urigtigt og grundlovsstridigt, nemlig Uudlædsen af de provisoriske Loves Overjendelse til det andet Thing, men noget Saadant vilde jo i Virkeligheden bethyde, at den saglige Lovgivningsmagts Omraade er ændret, og det ene Thing i saa Henseende indskrænket og hæmmet i allerhøjeste Grad. Derved vilde netop det ste, som det ærede Medlem nu anser for saa sørgeligt, at Uretten seirede. Og medens vi nu dog have den Trøst at kunne sige, at har end Uretten seiret, er det dog som aabenbar Uret, og vi anerkjende ikke Uretten som

loblig, saa vilde det, hvis vi fulgte det ærede Medlem, bethyde, at Folkethinget ikke blot anerkjendte, at Retten var svagere end Uretten, og at Uretten var en Magt, som udøvedes ikke blot paa fuldkommen forsvarelig Maade — en Maade, som det ærede Medlem dog selv har betegnet som urigtig — men paa en Maade, som fuldstændig vilde nedbryde Agtelsen for Folkethinget her i Landet. Seg vilde dog foretrække, at Folkethinget gif til at godkjende Provisorierne, tog det rent ud og sagde: „Her ligge vi, vi have ikke Mere at gjøre“, fremfor at vi spillede den Komedie, som det vilde være, at vi gave os til at lave under en anden Lovs Form og Titel Noget i Stand, som afgjorde de Spørgsmaal, som her forlanges afgjorte, og derved i Virkeligheden gav efter, for saa bag efter at føre den aldeles komiske Forhandling om de bestaaende Provisoriers endelige Afgjørelse. Det er jo ikke Formaliteter, det her dreier sig om, det er om, hvorvidt Sagerne skulle behandles frit eller ikke frit af Folkethinget. Det, vi forlange fra Folkethingets Side, er hverken Ministeriets Afgang eller de store politiske Spørgsmaal løste, om hvilke vi meget godt vide, at de ikke kunne løses i Dieblisset, men det er Anerkjendelsen af det, som Ingen har bestridt, at Folkethinget har Ret til frit at behandle de enkelte Sager, uden at noget uretligt Tryk lægges paa Thinget. Det medfører i sine Konsekvenser ikke blot, at vi ere nødt til at sige Nei til de provisoriske Loves Bevilginger paa Finantsloven, saa længe som Sagerne endnu ikke ere komne fra Landstthinget over til os, men det medfører ogsaa med samme Konsekvens, at Spørgsmaalet ikke kan løses, saa længe det Tryk hviler paa Folkethinget: Hvis I ikke give efter, faae I Konflikt. Det maa høre op. Vi maa forlange fra vor Side, hvis der skal komme et sundt Grundlag for fremtidigt Samarbejde, den fulde Anerkjendelse af det, som man endnu ikke fra nogen Side har bestridt er vor Ret: den saglige Forhandlings Frihed. Det maa være Grundlaget for enhver Overenskomst. Vi forlange ikke en Udmygelse af vore Modstandere, og Spørgsmaalet om Seir eller ikke Seir er ikke det, som beffæstiger os her — det er til syvende og sidst et Forsængeligheds-spørgsmaal — men vi forlange, at det Arbejde, der her gjøres, skal føre til en virkelig forsvarelig, loblig og sund Tilstand. Men det vilde aldrig nogenfinde naas, dersom vi gif den Omvei, som det ærede Medlem synes at antyde, og som i Virkeligheden vilde være Godkjendelsen af dette Things Magtesløshed og Mangel paa Ret til at behandle endog de enkelte Love